

han hjem til os. - Hele byen var på gaden, da de syv modstandsfolk vendte hjem. - Hjemkomsten og gensynsglæden var ubeskrivelig og stemningen, der var overalt glemmer jeg aldrig. - Naboerne havde pyntet vores fordør med bølgegrene og tulipaner og flagene var hejst overalt.

Vi fik at vide, at far kunne være hjemme kl. 9 om morgenen, men det trak ud til kl. 15. Det var nogle lange timer. - Jeg kan huske, at mine søstre og jeg skulle være fine, når far kom hjem, så mor havde travlt med at holde sløjferne i håret på plads på os. I vores hus var der også mennesker overalt, jeg husker bedst at både præsten og degnen var på besøg.

Far var meget tynd og udhungret efter opholdet i Dreiberger og Neungamme, så han var ikke til at kende, men hvor var vi lykkelige over at se ham igen.

*Fortalte han om sine grifulde oplevelser - eller var den del af hans liv en lukket bog for selv den nærmeste omverden ?*

Far fortalte ikke meget om sine grifulde oplevelser, medens Jeg var ille, men det kan jeg dog huske, at han fortalte, og det var, at han hver dag var meget sulten og ikke fik det, han kunne spise. - Maden bestod daglig af 1 skive rugbrød samt kålrabi - eller brændenældesuppe. - Kun juleaften havde de fået 2 skiver rugbrød.

Far har også fortalt, at når de var på gårdvagt, havde de prøvet at stikke fingrene gennem hegnet for at snuppe en mælkebøtte til at fortære, men straks fik de af pisken.

Senere spurgte jeg far om mange ting bl.a. tortur og afstraffelse, men han ville helst ikke tale om det. Af og til hørte vi børn alligevel en del, når de voksne talte om krigen.

*Var det muligt (efterhånden) for familien, at få en tilværelse, som den I havde, da ingen vidste hvad en KZ lejr var ?*

Mor og far fik efter krigen 26 år sammen og vi fik en søster og bror mere i familien. Mine forældre søgte trods sygdom at få en god tilværelse og var meget taknemmelige over de år, de faktisk fik "forærede". - Desværre døde far som 62 årig. - Dødsårsag: KZ syndrom.

*fortsættes side 32*